

### «Життя моє, як збірка фотокарток...»

Ексклюзивне інтерв'ю Інни Сороки

Дорогі читачі, сьогодні до нашої редакційної вітальні ми запросили талановитого вчителя зарубіжної літератури Сумської ЗОШ I-III ст. № 5 **Інну Іванівну Сороку**. Інна Іванівна є автором багатьох публікацій на сторінках часопису, її матеріали особливі, творчі, які дійсно надихають. Ми завітали на чудовий сайт-візитку вчителя, що має приємну назву «Коліжанка». Саме так, тепло, по-жіночому, наче до своїх близьких подруг, Інна Іванівна звертається до колег-словесників. На сайті можна знайти корисні відеоматеріали, сценарії виховних годин, творчі роботи учнів і навіть поради, що почитати за філіжанкою кави. Сайт вишуканий, зроблений з душею. Вчитель, як квітка, пелюстка за пелюсткою, розкривається перед колегами. Отже, знайомтесь з нашою гостею – творчим вчителем, неординарною особистістю, цікавою співрозмовницею.

**Інно Іванівно, Ви дуже образно називаєте своє життя «збіркою фотокарток, кожна з яких – крок у майбутнє, прийняте рішення, зроблений вибір». Про які сторінки з цього альбому Вам би хотілось розповісти?**

Гортаючи свій сімейний альбом, переглядаючи світлини, згадую своє життя. Ось я ще зовсім маленька, невпевнено ступаю по землі, міцно тримаючи мамину руку. Матуся завжди поряд, вона найкраща, найрідніша, заспокоїть, приголубить. Ненька ніколи не зрадить, зрозуміє, підтримає. Наступна світлина – я вже першокласниця, у білому фартушку гордо несучи свій осінній букет першій вчительці, яка стане другою мамою і завдяки якій я зроблю свій життєвий вибір. Ще одна сторінка фотоальбому – це студентське життя, наповнене молодістю, коханням, вірою, мріями. Беру в руки фотокартку, яка досі випромінює щастя: бо у нас народилася донечка, така



жадана і така тендітна. Тепер моє життя наповнилося смыслом, я зрозуміла, що робить жінку щасливою. А ці світлини пахнуть смереками і тисами, кавою і плячками, і звучать мелодії гуцульської трембіти. Бо, мабуть, найбільше я люблю подорожувати. Я обожаю Львів, місто король і батярів, місто, де збуваються мрії. Коли гуляєш вулицями цього дивовижного міста, приторкаєшся до його старовинних кам'яниць, то здається, що вони передають тобі силу, енергію, що сягає корінням сивої давнини.

**Що вплинуло на Ваш вибір стати вчителем?**

Скільки себе пам'ятаю, завжди хотіла бути вчителем. Не відразу зрозуміла, який предмет хотіла б викладати, але була впевнена: обов'язково працюватиму в школі. Я дуже вдячна своїй першій вчительці Наумовій Катерині Григорівні, яка зуміла запалити у наших душах вогник пізнання нового. Ця дивовижна жінка терпляче вчила нас писати і читати, витирала наші сльози і заспокоювала після чергової невдачі. Віддавши



Разом із донькою

своє маленьке сердечко Катерині Григорівні, я зрозуміла, що хочу бути схожою на неї, хочу бути вчителем. Ще одним другом і порадником був мій класний керівник Авраменко Валентина Петрівна. Вона була залюблена у літературу, її уроки, на яких панувала атмосфера співробітництва, запам'яталися на все життя. Тому, закінчивши школу, не роздумуючи, вступила на філологічний факультет педагогічного інституту, щоб мати змогу наповнювати дитячі душі прекрасним.

### Чи підтримуєте зв'язок зі своїми випускниками?



Звичайно. Мої випускники – це частинка мене. Маленькими прийшли вони до мене у п'ятому класі. Дивилися трішки похлихливими оченятами, бо звикли до своєї першої вчительки. А тут стільки нових предметів, нових учителів. Узявшись за руки, крок за кроком ми опановували нові знання, відкривали світ, подорожуючи Україною, проводили цікаві зустрічі, були активними в різноманітних конкурсах. Намагались бути лідерами, учились долати перешкоди. Коли настав час моїм діткам розправити крила і полетіти в доросле життя, важко було стримати сльози. Але ми змогли стати справжніми друзями. Тому час від часу вони телефонують, розповідають про свої досягнення, про свою сім'ю, приходять до рідної школи, сідають за свою парту і згадують, згадують... Слухаючи слова подяки, розумію, що даремно працювала, що виховала їх справжніми людьми.

**Ви крокуєте в ногу з часом: вивчаєте інноваційні технології, супроводжуєте свої уроки різноманітними презентаціями, використовуєте інтерактивні форми та методи роботи. На сторінках нашого журналу постійно ділитесь досвідом із колегами. Читачі пам'ятають Ваші цікаві статті про використання на уроках дидактичного прийому скрапбукінг (№1, 2016), як зацікавити учнів за допомогою кросенсів (№1, 2017), як створювати презентації Prezi (№3, 2016). Над чим працюєте зараз? Які форми роботи Вам подобаються найбільше?**

Переконана в тому, що кожен урок літератури повинен стати вишуканим смаколикком, залишити помітний слід у серці дитини. У цьому мені допомагає біоадекватна методика викладання. Працюючи з художнім твором, учні сприймають його всіма органами чуття. Уроки наповнюються звуками і ароматами навколишнього світу: п'янким запахом весняних квітів, медово-полуничною говіркою спекотного літнього дня, дивовижним танком осіннього листя, піднесеною музикою різдвяних дзвонів. Через слово, уяву, відчуття прекрасне входить у світ дитини і стає частиною її самої. Одним із елементів біоадекватного уроку є образон – опорний образ-символ, наповнений необхідною інформацією. Він повинен бути зрозумілим, приємним, яскравим, вишуканим, навіть запашним і смачним. Тобто потрібно створити такий образ, щоб він викликав позитивні емоції, активував уяву, був відомим учневі, а також швидко запам'ятовувався. Перед учителем відкривається безмежний простір для втілення творчих ідей, реалізувати які допомагає фантазія. Опорний образ-символ надаю учням рекомендаційно. Це моє особисте бачення даної теми. Кожен учень протягом уроку може створити власний образон, використовуючи свої символи, кольори, творчі ідеї. Діти із задоволенням працюють над цим завданням, створюючи маленькі шедеври. Сучасний світ неможливо уявити без мультимедійних технологій. Тому я потоваришувала з комп'ютером і використовую його у своїй роботі. Мені цікаво проводити уроки, взявши за основу інтерактивний плакат – електронний освітній засіб нового типу, який забезпечує високий рівень задіявання інформаційних каналів сприйняття наочності під час навчального процесу. Учні краще сприймають матеріал, підвищується інтерес до предмета, ефективність їх самостійної роботи. Плакати формують уміння самостійно працювати з джерелами інформації, дають змогу учню бачити результат та оцінку своєї праці, можливість знайти правильну відповідь, поглибити знання. Дітям подобається цей вид роботи, і найкреативніші самостійно почали створювати власні шедеври. Також, використовуючи комп'ютерні технології на уроках (або вдома), ми створюємо електронні книги, плейкасти, кросворди, складаємо пазли. Онлайн-дошка Padlet допомагає колективно створити характеристику героя чи зібрати матеріал з певної теми, поділитися думками про роботу на уроці.



Образон «Доба Середньовіччя»

**У чому вбачаєте джерела натхнення? Що допомагає Вам робити уроки такими цікавими, пізнавальними?**



Вбачаю натхнення в самому житті. Воно таке різноманітне і прекрасне! На жаль, ми рідко приділяємо увагу дрібницям. Уранці поспішаємо, не встигнувши навіть поснідати, удень завантажуюмо себе роботою, не відчуваючи насолоди від улюбленої справи; увечері переконуємося, що диван – чудовий відпочинок. Упевнена, потрібно подивитися на життя під іншим кутом, і багато дивовижного відкриється перед нами. Чайковський говорив, що натхнення – такий гість, який не приходить до лінивих. Тому намагаюсь перебороти втому і зробити крок уперед. Ніколи не можна передбачити, де і коли з'явиться ідея. Іноді це просто краплинка, яка ніби падає на чистий аркуш паперу. Згодом вона починає розтікатися у якийсь візерунок, потім набирає кольору, а іноді й не одного. І ось так вимальовується якийсь пейзаж, портрет чи натюрморт мого уроку. Натхнення в усьому: у сім'ї, друзях, роботі, дітях, іноді просто у смаку круасана з джемом, як у дитинстві. Знаходжу своїх однодумців у просторі Інтернету, серед своїх колег, авторів художніх книг. І щоразу переконуюсь: щоб мислити творчо – треба жити творчо.

**Що особисто для Вас означає бути вчителем зарубіжної літератури?**



Бути вчителем зарубіжної літератури – це постійний творчий пошук, удосконалення себе як особистості. Для дітей кожен урок повинен стати відкриттям, захопливою подорожжю, особистим

досвідом. Бути вчителем – означає вести за собою. Тільки дбайливе і шанобливе ставлення до дитини зробить її успішною, творчою особистістю і просто щасливою людиною. Потрібно любити дітей, розуміти їх, сприймати такими, якими вони є. Вчитель дає віру дитині в себе, наповнює оптимізмом, в иховує добротою. На пам'ять приходять слова Ш. Амонашвілі: «Учитель, будь сонцем, излучающим человеческое тепло, будь почвой, богатой ферментами человеческих чувств, и сей знания не только в памяти и сознании твоих учеников, но и в душах и сердцах».

**У чому Ви як вчитель впевнилися за роки своєї праці?**

Працюючи вчителем літератури, я зрозуміла, що не помилилася у виборі професії, бо не уявляю свого життя поза школою, яка стала для мене справжньою домівкою. Дівчатка та хлопчики – ніби віддзеркалення моєї душі. У комусь вбачаю допитливість, інтерес, захоплення. Хтось відгукується щирістю, добродушністю. Іноді виявляють дитячу непокору, прагнення відстояти своє «я». Засобами літератури хочу допомогти своїм вихованцям обрати свою життєву стежину, якою вони впевнено будуть мандрувати, долаючи перешкоди і досягаючи мети.

**На сайті Ви цитуєте відомий мудрий вислів: «Ніколи не бійся робити те, що не вмієш. Пам'ятай, ковчег був побудований аматорами. Професіонали побудували «Титанік»». Чи вважаєте Ви ці слова своїм життєвим кредо? Якщо так, то чому?**

Мабуть, у цих словах частково зашифрована моя позиція вчителя. Так, ми повинні бути професіоналами. Професіоналізм – це не кількість проведених уроків чи прожитих років. Шлях до майстерності починається з перших несміливих кроків, тому що боязно братися за те, чого не вмієш. А як не вийде? Але головне – зробити крок уперед до нового, потоваришувати з інноваціями, адже життя вирує, не зупиняється ні на мить, тому все зазнає кардинальних змін. Інформація оновлюється дуже швидко, не встигнеш – залишишся далеко позаду. Неможливо застосовувати один і той самий метод декілька років підряд. Учні зовсім різні, з неоднаковим багажем знань, світосприйняттям, відчуттям реальності та ставленням до оточуючого світу. І те, що було цікаво одним, іншим може здатися повною нісенітницею. Тому постійно навчаюсь, відвідуючи семінари, конференції, вебінари, читаючи методичні журнали. І говорю собі:

Зробив – це звершення.

Не буду – це відступ.

Не можу – це поразка.

Повинен – це твій борг.

Спроба – це слово кожної людини.

Зроблю – це слово радості.

Можу – це моя сила.

**Ви називаєте себе романтиком із душею людини часів лицарства, що живе у 21 столітті. Про що мрієте? Що Ви називаєте «своїм островом затишку»?**



Улюблена пора року

Так, я справді романтик. Намагаюсь побачити прекрасне у буденних речах, радіти кожному новому дню, новим відкриттям і звершенням, зустрічам з новими людьми. Я щаслива від того, що поряд моя сім'я (це і є мій острів затишку) і у нас усе гаразд, що світить сонечко або йде дощ (дощ теж люблю, люблю слухати, як краплинки, обганяючи одна одну, стукають у віконечко, поспішаючи повідати мені свої таємниці). Я щаслива, коли зустрічаюсь зі своїми подружками за філіжанкою кави, і ми отримуємо задоволення від спілкування. Мені подобається проводити час наодинці з книгою, читати і перечитувати рядки, які запали в душу, відкривати для себе темне Середньовіччя чи блискучу епоху короля Артура, заглибитись у дрімучі слов'янські ліси і відшукати там джерело з живою водою. Я щаслива, коли можу гуляти парком, а навколо мене у шаленому танку кружлятиме різнобарвне осіннє листя. Бо я обожаю ошатну панну осінь, що неквапно проходить своїми володіннями, прикрашаючи їх яскравими фарбами, від яких просто неможливо відвести очей. Мені здається, що саме восени я оживаю знову і мої мрії обов'язково здійсняться. Вони схожі на метушливих бджілок, що, відштовхуючи одна одну, кружляють навколо мене і нашіптують мені інколи неймовірні речі: просто зараз відправитись у подорож, забувши про свої обов'язки, або робити те, що хочу, а не те, що необхідно. Мої мрії – то мої крила, які наповнюють мене життєдайною енергією, креативністю, новими ідеями.

#### Які Ваші літературні уподобання?

Я сприймаю художню літературу як справжнє диво. Почуваюся дуже щасливою, коли знаходиться вільна хвилинка і я можу побути наодинці з книгою. Тоді весь навколишній світ перестає для мене існувати. Я вхожу в книгу і залишаюся там до останньої думки письменника. Особливо мені імпонують ніжні і витончені, як старовинне мереживо, романи талановитої української письменниці Наталії Гурницької. «Мелодія кави у тональності кардамону» і «Мелодія кави в тональності сподівання» доторкнулися до

душі вишуканою музикою неймовірної історії про вічне кохання. І байдуже, що нас з героями розділяють півтора століття, є почуття, які не зникнуть і не застаріють. Коли розгортаю книжки Алли Рогашко («Осіннє рондо місячної ночі», «Крізь безодню до світла», «Її сукня»), то мене миттєво захоплюють у свій вир дивовижні переплетіння долі героїнь. Хочеться плакати і сміятися, вірити і сподіватися, співчувати і захоплюватися, а ще з нетерпінням очікувати наступних романів. Не залишають байдужими книжки, написані англійською письменницею Джорджо Мойєс. Авторка має свій особливий стиль, завдяки якому їй вдалося створити неймовірно зворушливі історії про те, як усього декілька слів можуть подарувати життя або розбити чийсь серце. Після прочитання творів Ніколаса Спаркса у тобі щось змінюється, тебе охоплює піднесення. Починаєш бачити перед собою яскраву й гармонійну картину світу і своє місце в ньому. Автор змушує ширше розплющити очі й роздивитись довкола, спонукає до певного вибору. Також не можу не згадати романи Дена Брауна, які наповнені шедеврами світового мистецтва, науки, захоплюють безліччю несподіваних поворотів сюжету. Із класичної літератури надаю перевагу творчості Г. Сенкевича, М. Булгакова, захоплююсь поезією М. Цветаєвої, А. Ахматової, С. Єсеніна, М. Заболоцького, Е. Асадова, Л. Костенко.



#### Завершується навчальний рік... Що б Ви хотіли побажати нашим читачам?

Любі колежанки! Ви милі, сяючі, добродушні, розумні, красиві, чарівні жінки. Ви тримаєте у своїх руках усе, що тільки можна: ніжність і ласку, силу і суворість, красу і грацію, вміння любити, не зважаючи ні на що, і стійкість, щоб зберігати те, що простіше зруйнувати. Ви дивовижні! Бажаю вам світлитися від щастя, сяяти здоров'ям, пити нектар любові, отримувати сповна всі блага, які здатний подарувати цей неперевершений світ, насолоджуватися виконанням бажань, радіти кожному дню, зачаровувати своєю красою, досягати неможливого, жити, творити, любити і перемагати! Нехай кожен день буде наповнений яскравими подіями, а кожна мета буде досягнута. Завжди!